

Darul mării

Daniel Vișan-Dimitriu

Tu știi că plânsul mării e valul care curge
pe țărmul ce devine, treptat, nesimțitor
la apa ce nu-l mișcă atunci când îl parcurge,
ca lacrima obrazul obișnuit cu dor.

Mai știi că așteptarea e grea ca și nisipul
salvat din uscăciune de valul ce s-a scurs
în golul dintre gânduri, schimbând acolo chipul
din amintiri pierdute, cu-al timpului concurs.

Privești în depărtare, dar știi că doar în tine
se-ascunde, prin adâncuri scăldate în mister,
un adevăr ce, sigur, ar mai putea susține
răbdarea ce alungă și norii de pe cer.

În adierea brizei, din suflet îți răzbate,
ca o scânteie-albastră ce saltă dintr-un jar,
răspunsul ce-ți destinde privirile-ncordate,
iar valul îți aduce iubirea ta, în dar.